

[Ingmar Wagner.]

daværende socialminister, til at se på spørgsmålet dengang, men det kommer forhåbentlig nu. Studenterne og den studerende ungdom i det hele taget kan ikke længere klare sig med smukke og sympatiske udtalelser. Ungdomskommissionen har forlængst færdiggjort sit arbejde, og der er kommet ikke mindre end 3 betænkninger om uddannelsesproblemerne, så der er materiale nok at arbejde med. Dette har desværre endnu ikke betydet, at der er sket de meget nødvendige og grundlæggende ændringer, der skulle give alle unge mulighed for at studere. Der har i årene efter befrielsen kun været tale om nogle små lapperier for studenterne, medens der f. eks. for seminaristerne har været tale om direkte og alvorlige forringelser af de i forvejen få midler, der af det offentlige blev stillet til rådighed for dem i form af stipendier. Før valgdagen den 22. september udsendte Danske Studerendes Fællesråd en henvendelse til alle folketingskandidater. Heri gjorde man rede for studenternes kår og viste med tørre tal, at Danmarks studenter i dag er de dårligst stillede i hele Nord-europa, et forhold, som vi ikke kan komme uden om og heller ikke kan være bekendt. Denne henvendelse fra de studerendes fællesråd vakte meget røre, og man kan vel også sige, at den fik sin betydning for selve valgkampens forløb. Den fik til følge, at de studerendes kår blev fremdraget under valgkampagnen. Bogstavelig talt alle partier udtalte på valgmøderne sympati for, at kårene for de studerende blev forbedret. Ikke alene i ord gav man udtryk derfor, også i skrift. Jeg kan henvise til, at næsten alle partier havde demokratiseringen af uddannelsen med i deres valgprogrammer og i specielle tryksager, som henvendte sig til de unge vælgere på 23 og 24 år. På baggrund af valgprogrammerne og udtalelserne under valgkampen skulle der jo ikke være den mindste tvivl om, at nu er de politiske muligheder tilstede for at gennemføre en virkelig demokratisering af uddannelsen. Jeg

siger dette, fordi jeg da går ud fra, at partierne vil holde deres valgløfter.

For os kommunister er spørgsmålet om den lige adgang til en videregående uddannelse for alle unge en hjertesag: Vi vil også slå fast, at demokratiseringen af uddannelsen efter vor mening ikke alene bør omfatte studenterne ved universiteterne og de højere læreanstalter; men alle unge, der har evner, og som ønsker en uddannelse, må have betingelser for at gennemføre en sådan. Jeg tænker på de unge, der læser ved seminarier, handelshøjskoler, maler- og billedhuggeruddannelsen på kunstakademiet, teknikum, maskinistuddannelsen og en lang række andre. Regering og folketing må sikre Danmarks unge ordentlige udviklingsmuligheder. Uddannelsesspørgsmålet er ustandselig blevet udskudt, enten ved at man har villet tie det ihjel, eller ved at man i perioder, hvor det var særlig aktuelt, med allehånde forklaringer har fortalt de unge, at det nu ikke kunne lade sig gøre. Den mest almindelige undskyldning har været den, at samfundet ikke har råd til at ofre de beløb, som det koster at indføre demokrati i uddannelsen.

Kommunisterne kan ikke stille sig tilfreds med disse mange forklaringer, især ikke når vi er vidende om, at man i dag uden at mukke ofrer en kvart million eller måske endnu mere for at uddanne blot en enkelt jetflyver. Det vil sige, at det beskedne forslag, som er fremlagt af ungdomskommissionen, og som understøttes af studenterne, selvom disse kunne ønske, det var bedre, er blevet afvist indtil nu, på trods af at det kun koster det, der i øjeblikket gives ud til uddannelse af ca. 35 jetflyvere. Når der er råd til at ofre fantasibeløb på at uddanne unge til flyvere eller til andre opgaver indenfor hær, flåde og luftvåben, så må almindelig anstændighed også kræve, at staten ser det som sin pligt at ofre det, der er påtrængende nødvendigt for at uddanne landets evnefulde unge. Disse unge, som kommer fra landets mange småkårs-hjem, må virkelig have mulighed for at